

На служінні без Божої підтримки треба або переходити на іншу роботу, або прямувати до психіатричної лікарні

Розповідає Вадим Шнуренко, комендант студентських гуртожитків Українського адвентистського центру вищої освіти (УАЦВО) в Бучі Київської області.

Народився я в м. Богуслав Київської області. За свої 49 років, ніколи не проживав в одному населеному пункті більше семи років. 23 роки звершую служіння в Церкві. З них 16 років служив в різних громадах в якості служителя, директора Адвентистської місії конференції. Останні 7 років служу в УАЦВО на різних посадах – наставника, коменданта, директора студмістечка.

Тема освіти у мене досить оригінальна. Під час навчання у школі, особливо в молодших класах, вчителька ставила в розкладі урок музики і співів тільки у суботу. Не дивлячись на те, що я на відмінно навчався в музикальній школі, в таблиці загальноосвітньої школи у мене завжди стояла двійка з музики та співів. Вчитель історії під час уроків казав: «Я знижую тобі бал, адже учень, що не сповідує комуністичної ідеології, не може мати відмінної оцінки». Закінчив школу з характеристикою, в якій було написано: «Член секти адвентистів сьомого дня». Хоча уклав заповіт через обряд хрещення лише через шість років після закінчення школи. Звісно, в ті часи, з такою характеристикою я міг піти тільки туди, де вже навчалися адвентисти – це було будівельне училище в м. Біла Церква. Після служби в Радянській армії, вже перебуваючи на служінні в церкві, закінчив Український адвентистський теологічний

інститут за спеціалізацією «практичне богослов'я» та магістерську програму від Університета Ендрюса (США) за спеціалізацією «дитяче та підліткове служіння». Зараз навчаюся на третьому курсі Українського гуманітарного інституту, на кафедрі теорії та методики фізичного виховання і спорту.

Бог нагородив мене найбільшою радістю і натхненням у моєму житті – прекрасною сім'єю. Живемо і служимо з дружиною Аллою, яка подарувала мені двох донечок і сина. Маю також молодших сестру і брата. На мій великий подив, всі вони мене дуже люблять, хоч я іноді не розумію, чим я, суворий старший брат і батько, міг заслужити таке ставлення.

Як ви прийшли до Бога?

Дякую Богові за те, що Він дарував мені віру. Я не уявляю свого життя без Бога. Воно було б сірим і беззмістовним. Величезний вклад в моє духовне життя зробили мої батьки, бабуся і дідусь, які служили людям і мали живі особисті відносини з Богом.

Під час другої світової війни мій дідусь, разом з кількома іншими братами із громади, був засуджений до розстрілу за свої релігійні переконання, тому що він відмовлявся брати до рук зброю. Ніяк не можу зрозуміти, навіщо так жорстоко карати людину, яка, тим більше у воєнний час, може зробити для країни набагато більше, крім як вбивати людей, хоч і ворогів. На щастя, у подальшому, військовий трибунал з формулюванням: «Ще молодий, наберешся розуму», замінив покарання із розстрілу на 10 років табору, де віруючим людям, які вирішували відстоювати святість суботнього дня і принципи харчування, доводилося переносити нелюдські випробування. Дідусь розповідав багато досвідів про те, як Господь допомагав за будь-яких обставин залишатися вірним, як Він підтримував і зберігав життя серед карних злочинців, на морозі у снігу, в той час, коли цілий ешелон в'язнів вивантажили посеред чистого поля, в сорок градусів морозу, по груди у снігу і охорона звеліла будувати табір. Через тиждень майже нікого не залишилося. Привезли

наступний ешелон. І так не один, і не два рази. Приблизно такі ж випробування пережила і моя бабуся, тільки у німецькому концтаборі Освенцим, де відмова від праці у суботній день багатьом коштувала життя. Вона не раз побувала у карцері за відмову працювати у суботу, і за її розповідями саме там їй з'являлися ангели і співали «кольоровими голосами», так вона розповідала.

Мій батько виріс у невіруючій сім'ї. Але на його вулиці жив адвентист, який кожної суботи запрошував його на зібрання. Не дивлячись на те, що батько був молодим, перспективним комсомольцем, і відразу після закінчення середньої школи працював у районному суді секретарем. Він мав чудову перспективу кар'єрного зросту, але після свого першого відвідування суботнього зібрання в адвентистській церкві, і першої почутої проповіді на тему: «Бог є любов», більше ніколи не залишав своєї віри у Вірного Спасителя. Це коштувало йому кар'єри, авторитету, роботи, але він завжди радів тому, що Господь знайшов його у цьому світі. Коли батька призвали до армії «на перевиховання», там він також мав прекрасні досвіди з Богом. Наприклад, коли перед заходом сонця у п'ятницю, йому давали велику площу для прибирання листя на території, щоб він був змушений працювати в суботу, у той час здіймався вітер і все листя та сміття здувалося на велику купу.

Батько моєї дружини також був ув'язнений за відмову працювати в суботу у колгоспі. Свою вірність Богу зберіг і в місцях неволі, де був пов'язаний з вибуховими роботами на гранітному кар'єрі. У той час, коли несанкційований вибух залишив понівеченими його співробітників, він був неушкодженим, тому що наглядач за кілька хвилин до цієї події сказав: «Субота! Іди перевір, чи справно працює дизельний генератор». Так що у мене є в кого перейняти досвід віри. Маю і своїх досвідів достатньо, щоб дякувати Господу. Слава Богу!

Наприклад, Господь ненав'язливо допоміг мені у виборі моєї дружини. В одну із субот, на перерві після суботньої школи, коли ми спілкувалися у дворі молитовного будинку з друзями,

підійшла до нас людина старшого віку і в той час, коли повз нас проходила моя майбутня дружина Алла, він промовив: «Вадиме! Зверни увагу на цю дівчину». До тієї миті я ніколи не мав жодної думки про неї. Наразі ми прожили разом 27 років, і я ніколи не шкодував про цей вибір.

Дуже цікаві моменти, коли Господь робив Свої чудеса, траплялися у мене під час служби в армії. Служити прийшлося у стройовій частині, яка цілодобово перебувала на бойовому чергуванні. І от через три-чотири місяці служби, коли було дійсно важко з питаннями військової присяги, суботнього дня, харчування, мене без всіляких нарікань, в п'ятницю до заходу сонця змінювали на чергуванні, а захід сонця в тих широтах взимку був після 15 годин дня. Далі я був вільний до неділі, а дуже часто навіть до понеділка. І так кілька років. Мій особистий графік служби не був пов'язаний з жодним розкладом на території військової частини. Все це сприймалося доброзичливо як з боку командування, офіцерів, так і з боку рядових бійців. Звичайно, одним з позитивних факторів було таке влаштування життя, вірю, що це Боже Провидіння, коли з перших днів служби я мав дуже добрі стосунки з військовослужбовцями старших призовів, які були один майстром спорту по боксу, а інший кандидатом в майстри спорту. Вони мали досить великий вплив не тільки на солдат, але й на офіцерів. Тому на початку служби, а це особливо тяжкий для багатьох час випробувань, не тільки для віруючих, я мав необхідний захист. А далі Бог благословив мене особистим авторитетом в очах товаришів по службі так, що мене навіть не торкалися різні принизливі і фізично болючі на мій погляд, неофіційні церемонії переведення військовослужбовців з нижчих категорій у більш заслужені, згідно строку служби. І про подібне можна розповідати дуже довго. Іноді, особливо для тих, хто ніколи не побував у подібних ситуаціях, це може здаватися брутальним. Але в тих умовах – це велике благословення. Хіба це не достатній досвід віри, заснований на реальних Божих діях у житті? Як можливо бути невіруючим? Я щиро вдячний Господу за життєвий шлях, яким Він нас веде. А скільки разів Він рятував

життя нашим дітям, допомагав у скрутних становищах, дарував Свою мудрість і керівництво, можна розказувати безкінечно. Сотні разів я спостерігав безумовну дію Божої руки і на служінні в УАЦВО. Ми маємо чудового Бога, Батька і Друга. Щодня радіємо тому, що знаємо Його. Слава Богу!

Чому Ви вибрали пасторське служіння?

Хоча і мій дідусь, і мій батько були на пасторському служінні в церкві, я ніколи не планував і не мріяв йти цією дорогою. Але по волі Божій трапилось так, що в 90-х роках минулого століття, коли проходило багато евангельських програм, церква дуже інтенсивно розвивалася, були організовані нові громади, в яких не вистачало людей, які б володіли елементарними знаннями практичної біблійної істини, знали б життя церкви і християнські традиції. Тому, коли нам з дружиною запропонували поїхати в кілька таких громад, ми не бачили себе пасторами чи богословами, але подумали, що зможемо принести хоч якусь користь тим людям, які в духовних питаннях «не відрізняють лівої руки від правої». І ось так вже минає 23 роки. Перед тим, як працювати в Церкві у якості штатного працівника, ми з дружиною, проживали в Євпаторії і на добровільних засадах допомагали пасторам обслуговувати дочірню групу, зараз це громада, в м.Саки. Потім запросили нас переїхати на нове місце служіння.

Де ви служили? Чи вам це подобалось?

Служив у Сумській, Одеській, Миколаївській областях, в Криму, і зараз в УАЦВО. Всього в 11 місцевих громадах, і двох церковних організаціях. Звичайно, не все родині, в тому числі і мені, подобалося, але я можу із впевненістю сказати, що життя, присвячене Господу, наповнене чудес. Він любить робити своїм дітям приємні сюрпризи. Наш Бог дуже пунктуальний і все робить вчасно і доречно. Маю глибокі переконання: те, що дає Господь, навіть якщо воно на наш погляд найгірше, буде набагато кращим, ніж те, що на наш погляд найкраще, але ми обираємо його самі.

Як виховували дітей, при тому що були зайняті служінням?

Розумних дітей не виховують – розумом благословляє Творець. На рахунок гарного виховання своїх дітей, думаю, що зробив занадто багато помилок у цьому плані, щоб приписувати собі якісь великі заслуги. Думаю, що мої діти мають віру Божу, і віру в Бога більше завдяки Його милості, ніж завдяки моєму вихованню. Ну а щодо великої зайнятості служінням, так, це забирає багато часу, особливо тут в УАЦВ0, де служіння дуже напружене і інтенсивне. Але я не підтримую широко розповсюдженого міфу про те, що пасторське служіння робить людину суперзайнятою. Більшість питань вирішує елементарне завчасне планування відпочинку, роботи, особистих справ, а також розподіл пріоритетів. А якщо подивитися на наших братів і сестер у церкві, вони що, менше зайняті? Думаю, що більшість з них тяжко заробляють свій хліб, іноді місяцями перебуваючи поза межами своєї країни, далеко від рідних, ось де потрібно вказувати на проблему зайнятості, яка негативно впливає на сімейне життя.

Що вам найбільше сподобалося чи не сподобалося у вашому служінні тут, в інституті?

У служінні на території навчального закладу мені найбільше подобається динаміка, робота і спілкування з молодими, розумними людьми, християнська атмосфера, коли ти не чуєш нецензурних слів, не вдихаєш тютюнового диму. Якщо комусь доводилося працювати у світських закладах, ви зможете оцінити ці переваги. Подобається постійне вдосконалення методів роботи, підтримка адміністрацією інституту більшості ініціатив, взаєморозуміння між співробітниками і студентами. Велика перевага в тому, що ми живемо на території, де служимо. Не потрібно витрачати час на дорогу до роботи, до місця проведення богослужінь. Подобається, що мої діти можуть тут навчатися і навіть моя дружина за час роботи тут, заочно отримала освіту викладача іноземної мови та зарубіжної літератури. Дуже ціную те, що можемо разом із дружиною працювати на одному місці.

Не подобається ненормований, «рваний» робочий день, такий і тиждень. Практична відсутність нормальних вихідних. Важко врегулювати ритм відпочинку, в т.ч. нічного сну, що негативно впливає на здоров'я. Часто трапляються непередбачувані, стресові ситуації. Дуже пригнічують ситуації, коли хтось бажає бути понад правилами проживання на території навчального закладу, посилаючись на свої уявні заслуги і авторитет. Але ми маємо вже досить немаленький досвід цього служіння, тому стараємося балансувати між елементарними фізіологічними та духовними потребами і «издержками производства».

Чи були у Вас чіткі цілі в служінні тут?

Де б нам не доводилося працювати, чи то в світських організаціях, чи церковних, у нас завжди є найперша чітка ціль: перед Богом, керівництвом і іншими людьми, виправдати своє призначення в межах покладених на нас обов'язків і відповідальності.

Які цілі тепер Ви ставите перед собою?

Ставимо цілі бути там і тим, де і ким бажає бачити нас Господь. Ну і звичайно мріємо здоровими дожити до пенсійного віку, щоб безтурботно відпочити. Але на все воля Божа, Йому довіряємо себе.

Чи хотіли б пройти той шлях коменданта знову, який ви тут пройшли? Що б переконало вас повернутися?

Ми присвятили своє життя Господу, тому нас не потрібно переконувати, ми виконуємо рішення тих, кому Бог дав таку відповідальність. Шлях коменданта, який ми пройшли, не хотілося б повторювати, тому що ця робота дуже часто пов'язана з негативом. У перші роки служіння ми неодноразово отримували навіть погрози, було багато непорозумінь, істерик, телефонних дзвінків впливовим людям, скарг в нашу адресу. Нелегко було переламати ситуацію на користь хоч мінімальної поваги до правил проживання на території навчального закладу. Доводилось зустрічатися з людьми, які мають різне виховання, цінності,

світогляд, культуру. Іноді батьки направляють до нас таких дітей, на яких самі не можуть знайти ніякої управи. Дуже тяжко деяким людям було зрозуміти те, що християнський навчальний заклад – це місце, в якому ми надаємо можливість проживати, навчатися та відпочивати у християнській атмосфері. Не раз доводилося відстоювати позицію про те, що це місце не являється спеціальним закладом для неадекватних людей, які б створювали нестерпні умови життя для орієнтованої на служіння і навчання молоді. Але ми тут. На скільки Господь дозволить, будемо йти далі.

Як ви реагуєте на грубі порушення правил проживання у гуртожитках інституту?

Насамперед, потрібно наголосити на тому, що в інституті, зокрема в студентських гуртожитках, існує досить велике скупчення людей, де кожен має свої потреби, інтереси, уподобання, хтось відпочиває, хтось у цей час готує домашнє завдання, у когось болить голова, а хтось хоче співати, хтось лягає спати о 22:00, а хтось запізнюється і приходиться о 2 годині ночі, або стукає у двері, так що будить пів гуртожитку, або починає приймати душ, з тим самим результатом. Тому, не завжди те, що саме по собі не являється чимось поганим, є прийнятним у великому колективі. Не будемо вже говорити про вживання алкоголю, тютюну, крадіжки чи бійки. І таке трапляється, у нас живуть не ангели. На подібні випадки, особливо, якщо хтось сильніший дозволяє собі ображати слабшого, реагуємо швидко і жорстко. Оперативно втручаємося в ситуацію. Наодинці, або разом з проректором з соціально-виховної роботи, чи взагалі усім складом виховної ради інституту, в залежності від складності ситуації, спілкуємося з людиною, яка зробила щось неприпустиме. Перше, на що звертається увага, це ставлення самого автора інциденту до того, що трапилось. З досвіду можу сказати, якщо в таких ситуаціях хтось поводить себе зухвало, нахабно обманює, вважає нас за дурнів, ми розуміємо примарність перспективи щось виправити в такій людині. Така особа сама собі виносить вирок.

Навіть, якщо адміністрація інституту не вживатиме кардинальних мір, студент з таким ставленням навряд чи зупиниться і в решті решт буде виселений з гуртожитку, або навіть виключений з інституту. Звичайно, таких випадків у нас приблизно 1-1,5 відсотки від загальної кількості студентів. І у більшості подібних ситуацій ми щиро жалкуємо про те, що змушені приймати подібні рішення. Саме змушені. Тому, що подібні особи чи групи студентів, створюють нестерпну атмосферу навколо себе, насамперед для студентів, які компактно проживають у кімнатах гуртожитків. У нас відсутні умови для створення окремої резервації для подібних персон. І ті діти, які мають орієнтацію на гарне навчання, розвиток, спілкування, відпочинок, просто знемагають від подібного сусідства. Ще раз хочеться наголосити: у нас не спеціальний заклад, а християнський виш, де передбачаються і створюються умови, насамперед для тих, хто хоче жити в такій атмосфері і цінує ці можливості, які регулюються і регламентуються правилами проживання на території студентського містечка.

З іншого боку, у подібних негативних проявах з боку студентів, якщо ми бачимо щире вболівання, бажання йти на контакт з вихователями, чемне, чесне спілкування, то докладаємо усіх зусиль, щоб допомогти молодій людині вирівняти життєвий шлях і не псувати свою долю. Для цього залучаємо усі доступні ресурси: вихователів, психолога, батьків, кураторів, церковну громаду, академічний відділ, адміністрацію, переселяємо студента до іншої кімнати, де на нього буде кращий вплив, і т.д. Докладаємо максимум зусиль, щоб люди потім не жалкували про втрачені можливості.

Чи не було загрози, що ця робота, служіння стане у пріоритеті над усім іншим?

Це не загроза – це реальність. Робота і служіння у нас в пріоритеті. По-іншому й бути не може. Адже окрім моральних аспектів, є й матеріальний. Я, моя сім'я, мої діти, всі ми живемо за рахунок Церкви, яка надала нам це служіння. Ми їмо хліб з Божого столу, ми одягаємося, живемо за рахунок Божих

десятин, так що ж як не служіння має бути в пріоритеті?

Чи досягли ви своїх професійних цілей під час роботи тут (чи чогось нового навчились) ?

Думаю, що професійних цілей досягнув. Хоча про це краще запитати у тих, хто відповідає за оцінку моєї роботи – у керівництва інституту. Нового навчаюсь постійно. Молодь завжди щось придумає такого, чого ти не очікуєш, і мушиш думати, як вирішити ту чи іншу ситуацію. До речі, коли я писав магістерську роботу, приблизно на таку тему: «Реакція на типові випадки девіантної поведінки студентів на території студентського містечка в християнському навчальному закладі на прикладі УАЦВО», то використав тільки невеличку частинку того матеріалу, який зібрав за час служіння на цій території, в т.ч. результати спостережень, фотографії, заяви, протоколи, пояснювальні записки, тощо.

Чи не відволікає вас ця робота від духовного життя?

Що стосується відносин із людьми, то специфіка нашого служіння полягає в тому, що ми відповідаємо за дисципліну, порядок, санітарний стан, виконання правил проживання. А менталітет у значної кількості наших співвітчизників підказує їм, що правила і норми для того й існують, щоб їх порушувати. Тому не завжди вдається мати приємні стосунки з деякими людьми.

Якщо ж говорити про відносини з Богом, регулярного часу молитви, мінімального духовного розвитку через читання духовної літератури, то в 90% випадків нам вдається дотримуватися бажаного ритму. В основному це ранкові часи. Хоча дуже часто для цього потрібно безкомпромісне, вольове, а іноді і категоричне рішення, тому що є чимало охочих заволодіти твоїм особистим часом. Здається, що це проходить у збиток для роботи, чи якихось фізичних потреб. Але без цього неможливо виживати, особливо на служінні, де присутня така напруга, тож без Божої підтримки є лише два шляхи: або негайно переходити на іншу роботу, або шлях до психіатричної лікарні.

Яка ваша найсильніша сторона? (як людини і як керівника (коменданта))?

Складно сказати про сильні сторони, тому що іноді вони є слабкою ланкою у відносинах і роботі. Не люблю робити відповідальних справ поспіхом, без ретельного планування. Люблю все чітко, по графіку, за розкладом. Повністю згодний із висловлюванням невідомого мені автора: «Ніщо так не руйнує відносини між людьми, як невиконання попередніх домовленостей». Не подобається показуха, лицемірство. Не розумію кар'єризму, особливо в церкві. Не визнаю лукавства, яке дуже часто виправдовується термінами мудрості і дипломатії. Часто люди будують свої відносини за принципом: «На лице улыбка, на устах ложь, за спиной нож». Упереджено ставлюся до зухвалості. Стараюся говорити те, про що думаю. Хоча іноді потрібно спочатку добре подумати.

Чи хотіли б щось змінити в служінні, професії?

Хочеться більше спокою, ритмічності, бачення і результативності.

Чим ви надихаєтесь?

Надихаюсь тим, що служу за Божим призначенням. Надихаюсь тим, що коли дасть Бог, якщо доживу до похилого віку, то знатиму, що недаремно прожив життя. Надихаюсь усвідомленням того, що переважна більшість студентів мають відповідальність, життєві цілі і цінності, сформований світогляд. Чого не можливо сказати про умови роботи наших колег в школі, з молодшими дітьми та підлітками, для яких вчитель, вихователь, дуже часто є «пустим місцем», яке не береться до уваги. Це дуже ускладнює роботу, і напевне, їм важче, ніж нам. Надихаюсь також біблійними героями, які були дуже відповідальними, але більшості з них було дуже нелегко.

Які у вас плани на майбутнє?

Закінчити інститут. Допомогти дітям отримати освіту і обрати

життєвий шлях. Більше часу присвячувати спілкуванню з Богом. Підтримувати себе у достойній фізичній формі. Думаю що Господь, як Він робив це до сьогоднішнього часу, потурбується про те, чим нам займатися, де жити, що їсти, в що одягатися. Віримо, що потурбується і про наших дітей також. Тому плануємо бути уважними, щоб виконувати Його плани у нашому житті. Ми щасливі в Господі, плануємо бути такими і надалі.

Що ви можете побажати читачам? Особливо студентам нашого інституту.

Усім, особливо студентам нашого інституту, для початку бажаємо прочитати дві книги: Альф Лоне «Завтра починається сьогодні», та Мирослав Киш «Следуй за Мной».

Також бажаємо, щоб всі ми дозволили Господу потужно діяти у нашому житті. Якщо ви бажаєте бути щасливими – довірте своє життя Йому. Заплануйте бути вірними Богу в будь-яких ситуаціях. Він вас ніколи не підведе.

Є прекрасна цитата, яку бажаю насамперед собі та й іншим: «Всі, хто навчається у Бога, повинні своїм життям показувати, що вони не мають нічого спільного зі світом, його звичаями або його справами. І кожен повинен на власному досвіді пізнавати волю Бога ... Він каже нам: “Зупиніться і пізнайте, що Я Бог” (Пс. 45:11). Тільки так ми можемо розраховувати на істинний спокій. Подібним чином повинні діяти всі, хто трудиться для Бога, тому що це може підготувати їх для цієї роботи. В метушливому натовпі, в напрузі повсякденних справ, оновлена душа буде оточена атмосферою світла і миру. Ваше життя зацвіте, в ньому з’явиться Божественна сила, яка зможе перетворювати людські серця (Е.Уайт “Бажання віків”, с. 363).

Запитання – Денис Козоріз